

Cățel emigrant

Adrian Păunescu

Pe șosea, l-am văzut, hăituit de mașini,
A fugit spre-a uita sărăcia din sat,
Pe-un asfalt unde-ai lui sunt așa de puțini
Și-i vacarm, de te poți sătura de urlat.

Cei bogați s-au oprit să mănânce-n păduri
Și mâncau elegant cu tacâmul frumos,
L-au văzut și pe el, i-au privit ochii puri
Și i-au dat generos niște pâine și-un os.

Într-o zi, când trecea dintr-un loc în alt loc,
L-a lovit cineva ce grăbea către scop,
Carnea lui de bărbat a simțit că ia foc
Și s-a tras din șosea plin de sânge și șchiop.

Tot ce-avea a pierdut, nu mai simte nimic,
Ar mușca disperat porțiuni de șosea,
Dac-ar ști unde e satul lui trist și mic
Ar pleca spre-un cioban ce-l mințea și-l bătea.

Trepied aberant, de cățel emigrant,
Și lătrat pervertit la șosele cu fum
Ar pleca înapoi, s-ar topi în neant
Și-ar mai vrea doar atât, pacea-ntâiului drum.

Pe șosea sunt, acum, câini mai ageri și noi,
Mai mâncând ce găsesc, fără apă un strop,
Numai el, neaflând nici un drum înapoi,
A ajuns trei perechi de mănuși într-un shop.

Dacă, totuși, va fi vreun lătrat pe pământ
Pentru câini viața-n veci va fi aspră și grea,
Câine șchiop eu te plâng că spinarea ți-au frânt
Dar de ce ai fugit să cerșești pe șosea.